

Ocolul Pământului în 80 de zile

După romanul lui Jules Verne
Adaptare de Maxime Rovere
Ilustrații de Jonathan Burton
Traducere de Adelina Boicu-Dragomir

PARIUL

În 1872, casa cu numărul 7 de pe Savile Row, Burlington Gardens, era locuită de un anume Phileas Fogg. Despre acest personaj enigmatic nu se știa nimic, în afară că era un bărbat foarte galant și unul dintre cei mai arătoși gentlemen din înalta societate engleză. Nu lucra nici la Bursă, nici la Bancă, nici în vreuna dintre agențiile orașului. Nu făcea parte din nicio instituție și nu era legat de niciuna dintre numeroasele societăți de care e plină capitala Angliei. Phileas Fogg era doar membru al Reform Club, de care aparțineau somități din domeniile industriei și finanțelor.

Dacă era bogat? Fără îndoială. Dar cum făcuse avere, nici cei mai informați oameni nu puteau spune. Oare călătorise? Foarte probabil, căci nimeni nu stăpânea mai bine ca el harta lumii. Însă, de ani buni, Phileas Fogg nu mai părăsise Londra. Nu se știa să aibă soție sau copii, ceea ce se poate întâmpla oamenilor dintre cei mai cumsecade, nici părinți sau prieteni, ceea ce este, într-adevăr, mai rar. Phileas Fogg trăia singur și, chiar în ziua aceea, 2 octombrie, își concediasse valetul. Îl aștepta pe succesorul acestuia, care urma să se prezinte între orele unsprezece și unsprezece și jumătate.

La ora fixată, un băietan de vreo 30 de ani își făcu apariția și salută.

— Ești francez și te numești John? îl întreabă Phileas Fogg.

— Jean, dacă nu-i e cu supărare domnului, răspunse nou-venitul. Jean Passepartout¹. Este o poreclă care vine de la iscusința mea de a ieși din necazuri. Eu cred că sunt un băiat cinstit, domnule, dar, ca să fiu sincer, am făcut mai multe meserii. Am fost cântăreț ambulant, călăreț la circ, profesor de gimnastică, sergent de pompieri la Paris... Și iată că s-au făcut cinci ani de când sunt valet în Anglia.

— Bine. Cât arată ceasul dumitale?

— Unsprezece douăzeci și doi, răspunse Passepartout.

¹ *Passe-partout* denumește, în limba franceză, o cheie făcută de așa manieră încât poate deschide mai multe încuietori. De asemenea, definește însușirea de a putea fi folosit în orice circumstanțe (n.tr.).

— E în urmă cu patru minute. Nu contează. E suficient să constatăm diferența. Așadar, începând din acest moment, unsprezece douăzeci și nouă dimineața, al acestei zile de miercuri, 2 octombrie 1872, ești în serviciul meu.

Puțin mai târziu, Passepartout, rămas singur în casă, făcu o inspecție din pivniță până-n pod. Această locuință curată, aranjată, austeră, puritană, cu un serviciu bine organizat, îi plăcu. Îi făcu impresia unei frumoase cochilii de melc, luminată și încălzită cu gaz. În camera lui găsi un bilet cu programul zilnic. Cuprindea, începând cu opt dimineața, oră regulamentară la care se trezea Phileas Fogg, până la unsprezece și jumătate, oră la care acesta pleca de acasă pentru a merge să dejuneze la Reform Club, toate detaliile serviciului: ceaiul de la opt douăzeci și trei, apa pentru bărbierit de la ora nouă treizeci și șapte, frizura de la zece fără douăzeci etc. Apoi, de la unsprezece și jumătate dimineața până la miezul nopții, când gentlemanul mergea în mod regulat la culcare, totul era notat, prevăzut, orânduit. De altfel, nu se vedea vreo bibliotecă, nici cărți, nu era nici urmă de armă în casă, nicio unealtă de vânatoare sau de război. Totul acolo te ducea cu gândul la obiceiuri dintre cele mai pașnice.

„Un om de casă, ordonat! Ne vom înțelege perfect, domnul Fogg și cu mine!” se bucură Passepartout.

În momentul acela, Phileas Fogg lua masa de prânz la Reform Club, în compania partenerilor săi obișnuiți: inginerul Andrew Stuart, bancherii John Sullivan și Samuel Fallentin, fabricantul de bere Thomas Flanagan și Gauthier Ralph, unul dintre administratorii Băncii Angliei. Acești oameni bogați și de vază discutau despre un furt spectaculos care se petrecuse cu câteva zile înainte: cincizeci și cinci de mii de lire în bancnote fuseseră furate de la Bancă de un necunoscut, care arăta ca un gentleman perfect.

— Eu cred, afirmă Andrew Stuart, că hoțul, dacă fuge, poate foarte bine să scape. Pământul e destul de mare.

— Era odată... spuse cu voce joasă Phileas Fogg.

— Cum adică, odată? Întâmplarea face să se fi micșorat cumva Pământul?

— Fără îndoială, răspuse Ralph, asta deoarece azi îl străbatem de zece ori mai repede decât acum o sută de ani. Acest lucru va face căutările mai rapide.

— Ei, hai, continuă Stuart, doar nu fiindcă astăzi facem ocolul Pământului în trei luni...

— În doar optzeci de zile, spuse Phileas Fogg.

— Asta fără să punem la socoteală vremea rea, vânturile potrivnice, naufragiile, deraierile etc.

— Intră și acestea la socoteală, răspuse Phileas Fogg. Neprevăzutul nu există.

— În ceea ce mă privește, țipă Stuart, aş face prinsoare pe patru mii de lire că o asemenea călătorie este imposibilă! Ocolul Pământului în optzeci de zile!

— Eu am douăzeci de mii de lire depuse la frații Baring, urmă domnul Fogg. Pun pe acestea rămășag, cu oricine dorește să se prindă, că voi face înconjurul lumii în optzeci de zile sau mai puțin. Vă învoiți?

— Ne învoim, răspunseră domnii Stuart, Fallentin, Sullivan, Flanagan și Ralph, după ce se înțeleseră între ei.

— Bine, spuse domnul Fogg. Trenul de Dover pleacă la ora opt patruzeci și cinci. Îl voi lua chiar în această seară. Astăzi este miercuri, 2 octombrie, ar trebui să fiu înapoi la Londra, chiar în acest salon al Reform Club, sâmbătă, 21 decembrie, la ora opt patruzeci și cinci, seara.

De îndată ce fu înștiințat, Passepartout pregăti un modest sac de voiaj, ce conținea îmbrăcămintea lui și aceea a stăpânului. Domnul Fogg, la rândul lui, adunase douăzeci de mii de lire în bancnote. La ora opt patruzeci, Phileas Fogg și servitorul lui se instalau în același compartiment, în gara din Charing Cross. Copleșit, Passepartout ținea strâns la piept sacul cu bancnote, când scoase deodată un strigăt de disperare.

— Domnule! În grabă... de zăpăceală... am uitat... să sting lumina din camera mea!

